

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἀρχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐκ τῆν ζωῶν ἡμῶν ἀπαιτίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον ἐκ τῶν παύσας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικὸς	Ἐξωτερικὸς
Ἔτησια 50. 12.—	Ἔτησια 70. 12. 15.—
Ἐξέμησιος 8.50	Ἐξέμησιος 8.—
Τριμήσιος 3.50	Τριμήσιος 4.50
Ἄν συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
 ἄλλα κωλύουμένων ἂν, ἐκίσεως λεπ. 30
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Ἐφραϊμίδου ἀρ. 33, κατὰ τὸ Βαρθολομαίου

Περίοδος Β'. — Τόμος 26ος Ἐν Ἀθήναις, 12 Ὀκτωβρίου 1919 Ἔτος 41ον. — Ἀριθ. 46

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΗΕCΤΟΡ ΜΑΛΟΤ
 [Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν]
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'. (Συνέχεια)

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ξεχειλιζοῦ τὸ ποτάμι κι' ἐπειδὴ τὰ στόμια τῶν τριῶν πηγαδιῶν βρισκόνταν σὲ ὕψη ὅπου τὰ νερὰ δὲν μποροῦσαν νὰ βάλθουν, ἡ μόνη τους ἀνησυχία καὶ φροντίδα ἦταν νὰ προφυλάξουν τοὺς σωροὺς τῆς Ξυλείας, ποὺ εἶχαν ἐτοιμάσει γιὰ καινούργιες στοῖες.

Σαυτὸ καταγίνονταν ὁ μηχανικός τοῦ ἀνθρακωρυχείου, ὅταν ἀξαφνα εἶδε τὰ νερὰ νὰ στριφογυρίζουν καὶ νὰ πέφτουν σ' ἕνα βάραθρο ποὺ εἶχαν ἀνοίξει μονάχα τους. Τὸ βάραθρο αὐτὸ βρισκόνταν στὴν ἀρχὴ ἑνὸς στρώματος ἀπὸ γατιάθρακα.

Δὲν τοῦ χρειάσθηκε πολλὴ σκέψη γιὰ νὰ καταλάβῃ τί θὰ γίνοι: Τὰ νερὰ πέφτουν μέσα στὸ ἀνθρακωρυχεῖο. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ στρώματος ἐκεῖνου τοὺς χρησιμεύει γιὰ κοίτη. Ἀπέξω χαμηλώνουν ὀλοένα. Τὸ ἀνθρακωρυχεῖο πλημμυρίζει. Ὁ γαμίση ὄλο κι' οἱ ἐργάτες θὰ πνιγῶν.

Τρέχει στὸ πηγάδι τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ καὶ δίνει διαταγὰς νὰ τὸν καταβάσουν. Ἀλλὰ ἐνῶ εἶναι ἐτοιμὸς νὰ μπῆ στὸ βαγονάκι, σταματᾷ. Μέσ' ἀπὸ τὸ ἀνθρακωρυχεῖο ἀκούγεται ἕνας κάταγος φεθέρης: εἶναι ὁ χειμάρρος.

— Μὴν καταβῆτε! τοῦ λέγουν οἱ ἀνθρωποὶ του, προσπαθώντας νὰ τὸν ἐμποδίσουν.

Ἐκεῖνος τοὺς ξεφεύγει, βγάζει τὸ ρολόγι του καὶ τὸ δίνει 'ς ἐν' αὐτούς:

— Πάρ' το, τοῦ λέγει, νὰ τὸ δώτῃς τῆς κόρης μου, ἂν δὲν ξαναγυρίσω.

Μπαίνει στὸ βαγονάκι καὶ προστάζει: — Κάτω!

Τὸ βαγονάκι κατεβαίνει. Τότε, σηκώνοντας τὸ κεφάλι 'ς ἐκεῖνον ποὺ τοῦ εἶχε

δώσει τὸ ρολόγι του, προσθέτει: — Νὰ τῆς πῆς πῶς ὁ πατέρας τῆς τὴν φιλεῖ.

Τὸ βαγονάκι κατέβηκε. Ὁ μηχανικός φωνάζει. Πέντε ἐργάτες τρέχουν. Τοὺς μπάζει στὸ βαγονάκι. Κι' ἐνῶ αὐτοὶ ἀνεβάνουν, ὁ μηχανικός ξαναφωνάζει: Τοῦ κάκου! Οἱ φωνές του δὲν ἀκούγονται πιά. Τῆς πνίγουν οἱ κρότοι τῶν νερῶν καὶ τῶν γκρεμισμάτων.

Τὰ νερὰ φθάνουν τώρα στὴ σταθὴ κι' ὁ μηχανικός διακρίνει λυχνίες. Τρέχει 'ς αὐτές, βουτηγμένος ὡς τὰ γόνατα, καὶ παίρνει ἄλλους τρεῖς ἐργάτες. Τὸ βαγονάκι ξανακατέβηκε, τοὺς βάζει μέσα καὶ θέλει νὰ γυρίσῃ στὰ φῶτα ποὺ βλέπει. Μὰ οἱ ἐργάτες ποὺ ἔσωσε, τὸν σηκώνουν μὲ τὴ βία, τὸν παίρνουν μαζί τους καὶ τὸ βαγονάκι

ταφύγιο; Αὐτὰ τὰ ἀναγώνια, τὰ φεθρὰ ζητήματα παρουσιάζονται στὸ νοῦ τοῦ κατατρομαγμένου μηχανικοῦ.

Κι' ἐνῶ αὐτὸς ἐξακριβώνει πῶς ἐκατὸν εἴκοσι ἐργάτες ἔμειναν κλεισμένοι στὸ ἀνθρακωρυχεῖο, ἀρχίζουν, ἔξω, σὲ διάφορα μέρη, οἱ ἐκρήξεις. Χώματα καὶ πέτρες σφενδονίζονται ψηλά: τὰ σπῆττα κουνιούνται σὰν ἀπὸ σεισμό. Γιὰ τὸν μηχανικό, τὸ φαινόμενο δὲν εἶναι ἀνεξήγητο. Ταῦτα κι' ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀέρας σπρώγγουνται ἀπὸ τὰ νερὰ, πιέζονται μέσα στάδιεξοδα ἀναίθασματα, καὶ ὅπου ὁ φλοῖος νὰ ποῦμε τῆς γῆς δὲν εἶναι πολὺ χοντρός — ὅπως τῆς ἀρχῆς τῶν κοιτασμάτων, — τὸν ἀνατινάζουν σὰν καζάνι ἄτμομηχανῆς. Τὸ ἀνθρακωρυχεῖο εἶναι γεμάτο. Ἡ καταστροφή συμπληρώθηκε.

Ἡ εἶδηση διαδόθηκε ἀμέσως στὴ Βάρση. Ἀπ' ἔλα τὰ μέρη, τὸ πλῆθος φθάνει στὸν Τρουγγέρα: ἐργάτες, περίεργοι, γυναῖκες καὶ παιδιά τῶν ἀποκλεισμένων ἐργατῶν. Ρωτοῦν μὲ ἀγωνία γιὰ τὴν τύχη τους: κι' ἐπειδὴ τίποτα δὲν ἔβρουν νὰ τοὺς ἀπαντήσουν, ἡ ἀγανάκτηση ἀνακατεύεται μὲ τὴ λύπη. Τοὺς κρύβουν τὴν ἀλήθεια! Φταίει ὁ μηχανικός! Θάνατος στὸ μηχανικό! Θάνατος! — Κι' ἐτοιμάζονται νὰ εἰσβάλουν στὰ γραφεῖα, ὅπου ὁ μηχανικός, σκυμμένος στὸ σχέδιο, κούφος στὰ παράπονα καὶ στὶς φεθέρες, γυρεύει σὲ ποῖα μέρη μπορεῖ νὰ βρῆσαν

«—Νομίζεις λοιπὸν πῶς; θὰ μείνουμε φυλακισμένοι γιὰ πολὺ; (Σελ. 353, σ. β.)»

καταρύγιο οἱ ἐργάτες, γιὰ νὰρχίσῃ ἀπ' αὐτὰ ἡ σωτηρία.

Ἐότυχως ποὺ οἱ μηχανικοὶ τῶν γειτονικῶν μεταλλείων ἔτρεξαν μὲ τοὺς ἐργάτες τους καὶ μαζί μ' αὐτούς, κι' οἱ ἐργάτες τῆς πόλης. Προσπαθοῦν νὰ κρατήσουν τὸ ἐξαγριωμένο πλῆθος, νὰ τοῦ μιλήσουν. Ἀλλὰ τί μποροῦν νὰ τοῦ ποῦν; Ἐκατὸν εἴκοσι ἀνθρωποὶ λείπουν. Ποῦ εἶναι; — «Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας μου; — Ποῦ εἶναι ὁ ἀντρας μου; — Ποῦ εἶναι ὁ γιός μου;»

καταρύγιο οἱ ἐργάτες, γιὰ νὰρχίσῃ ἀπ' αὐτὰ ἡ σωτηρία.

Ἐότυχως ποὺ οἱ μηχανικοὶ τῶν γειτονικῶν μεταλλείων ἔτρεξαν μὲ τοὺς ἐργάτες τους καὶ μαζί μ' αὐτούς, κι' οἱ ἐργάτες τῆς πόλης. Προσπαθοῦν νὰ κρατήσουν τὸ ἐξαγριωμένο πλῆθος, νὰ τοῦ μιλήσουν. Ἀλλὰ τί μποροῦν νὰ τοῦ ποῦν; Ἐκατὸν εἴκοσι ἀνθρωποὶ λείπουν. Ποῦ εἶναι; — «Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας μου; — Ποῦ εἶναι ὁ ἀντρας μου; — Ποῦ εἶναι ὁ γιός μου;»

Κι' οι φωνές κόβονται, οι έρωτήσεις πνίγονται μέσα σε λυγμούς. Τι νάπαν- τήρη κανείς 'ς εκείνα τα παιδιά, 'ς εκείνες τις γυναίκες, 'ς εκείνες τις μητέρες;...

«Θα προσπαθήσουμε! Θα κάμουμε τά- δυνάτα δυνατό!» άπαντούν οι μηχανικοί.

Κι' οι έργασίες για το γλυτωμό άρχί- ζουν.

Από τους εκατόν εΐκοσι ανθρώπους, θα βρούν ένα μόνο ζωντανό; Ποιος το ξέρει! Η άμφιβολία είναι μεγάλη, κι' η έλπίδα μικρή. Αδιάφορο, θα έργασθουν! Και στα τρία πηγάδια τοποθετούνται τα βαγονάκια που θάιντληθούν το νερό. Οι άντλίες αυτές δεν θα σταματήσουν πιά, ούτε μέρα, ούτε νύχτα, ως που να χυθή κι' η τελευταία στάλα του νερού στον Δι- βόνο.

Συγχρόνως, —καλά τα έμάντευσε δια αυτά ο Δάσκαλος, —άρχίζουν να σκαβουν, να νούνουν στρες. Ποιό πάνε; Δεν το ξέ- ρουν καλά! Λιγάκι στην τύχη, πάνε όμως, προχωρούν... Στο συμβούλιο των μηχανι- κών γεννήθηκε διαφωνία για την χρησιμο- γητα των στοών αυτών, που έπρεπε νάνοι- χθουν στην τύχη, με την αβεβαιότητα που είχαν για τη θέση, όπου μπορούσαν να βρισκούνταν οι ζωντανοί ακόμα έργατες. Αλλά ο μηχανικός του άνθρακωρυχείου είχε την έλπίδα, ότι πολλοί θα κατέρυ- γαν στο Παλήο, όπου η πλημμύρα δεν θα μπόρεσε ίσως να τους φθάση, κι' επέμενε νάνοιχθώ άμέσως μια τρύπα, προς το Πα- λήο κατ' εύθειαν, έτσι κι' αν δεν έπρόκειτο να σωθή ούτ' ένας.

Η τρύπα αυτή γίνεται όσο το δυνατό λιγώτερο πλατιά, για να μή χάνεται και- ρός, κι' ένας μόνο σφυρήσ σκαδει μέσα. Το κάρβουνο που ρίχνει, βγαίνει άμέσως σε καλάθια, που το παίρνουν έργατες, σχημα- τίζοντας αλυσίδα. Και μόλις κούραση ή σκαρτιάς, άμέσως πάει στη θέση του άλλου. Έτσι, χωρίς άναπαυση, χωρίς διά- λειμμα, μέχρι και νύχτα, έξκολουθεΐ η διπλή αυτή έργασία: το άντλημα και συγ- χρόνως το τρύπημα.

Αν ο καιρός ήταν μικρός για και- νους που έργαζονταν απέξω για τη σω- τηρία μας, πόσο μικρότερος ήταν για μās εκεί μέσα, που δεν κάναμε άλλο παρά να περιμένουμε ρυθισμένοι, χωρίς κίν η ξέρουμε αν θα πρόρθαιναν να μās σώσουν!...

Ο κρότος των βγογιών που άδεια- ζν τα νερά, δεν μās κρατησε πολύ στον κρατό της χαράς, που μās προζέ- νησε στην άσχη. Η άντίδραση ήλθε με τη σκέψη: Νχι, δεν είμαστε άσκαρτιη- μένοι, κάταγίνονταν για τη σωτηρία μας, εδώ ήταν η έλπίδα το άδειασμα ό- μως θα γίνονταν άρκετά γρήγορα; εδώ ήταν η άγωνία.

Με το μαρτύριο άλλως τε του μυ- λού ένώδονταν τώρα και τα βέζανα του

σώματος. Η θέση που ήμαστε υποχρεω- μένοι να κρατούμε στη σκάλα μας, ήταν από τις πιο κουραστικές. Δεν μπορού- σαμε να κινήσουμε για να ξεμουδιάσου- με, κι' ο πονοκέφαλος μας είχε γίνει πολύ δυνατός κι' όχληρός.

Απ' όλους μας ο Καρρορής υπέφερε λιγώτερο.

— Παινώ, έλεγε, συχνά πικνά. Δά- σκαλε, θέλω ψωμί!

Επί τέλους ο Δάσκαλος άποφάσισε να μās δώση λιγάκι από τη φέτα που είχε βγί από το γούινο σκούρο.

— Η φέτα πρέπει να βαστάξη πολύ.

Οι άλλοι με πολλή τους ευχαρίστη- ση θα μοιράζονταν μαζί με το ψωμί εκείνο, μα είχαν όρκιστεί ν' ακούνε και κρατούσαν τον όρκο τους.

— Αν μās άπαγορεύεται να τρώμε, μās επιτρέπεται όμως να πίνουμε, είπε ο Κομπαιρού.

— Όσο θέλεις! Από νερό εδώ μέσα, άλλο τίποτα.

— Δεν πίνεις κι' δηλ τη στοά;

Ο Παγής έκαμε να κατεβή, αλλά ο Δάσκαλος τον έμποδισε.

— Όχι, έτό, του είπε θα μās γκρέμι- ζες τη σκάλα. Ατε το Ραμΐ, που είναι έλκρρός κι' έπιτηθείος. Θα κατεβή και θα μās φέρη νερό.

— Σε τί;

— Στο παπούτσι μου.

Μου έδωσαν ένα παπούτσι κι' έτοιμά- στηκα να γλυτερήσω ως το νερό.

— Στάσου πρώτα να σου δώσω το χέρι μου, μου είπε ο Δάσκαλος.

— Μη φοβάθης. Γιατί κι' αν πέσω, ξέρω κολυμπει.

— Στάσου να σου δώσω το χέρι μου!

Τη στιγμή όμως που ο Δάσκαλος έ- σκυρτε για να μου δώση το χέρι, είτε γιατί δεν έλογάριασε καλά το κίνημά του, είτε γιατί το σώμα του ήταν μου- δικιμένο από την άκνηνη, είτε τέλος, γιατί το κάρβουνο υποχώρησε στο βέλος του, —γλύτερησε στη κλίση του Άναϊβί- σμτροφ κι' έπεσε στο νερό με τα κεφάλι.

Η λυχία που είχε πάρει για να μου φέξη, κλήησε κατόπι του και χάθηκε κι' αυτή. Ξυρνικά βυθιστήκαμε 'ς ένα μύθ- ρο σκοτάδι και μία κραυγή τρόμου ανα- δόθηκε απ' όλα τα στήθη συγχρόνως. Εύτυχώς που έγω, καθώς ήμουν πιο έτοι- μος να κατεβώ, αρέθηκα να γλυτερήσω με τη ράχη κι' έβηξα στο νερό μια στιγμή μόλις ύστερα από το Δάσκαλο.

Τότε που ταξείδιζα με το Βιτάλη, είχε μάθει καλά να κολυμπώ και να βρωτό, ώστε με τορξ να πω πως βρισκό- μουν τόσο καλά σε νερό όσο και στην ξηρά. Αλλά πώς θα κολυμπούσα στην σκοτεινή εκείνη τρύπα;...

Αυτό δεν το συλλογίστηκα, όταν άφέ- θηκα να γλυτερήσω. Τυλλογίστηκα μό- νο το Δάσκαλο που θα πνίγονταν και

με το ένοστικό του σκύλου της Νάας- Γής, έπεσα 'ς το νερό.

Πού να φάξω; Κατά που ν' άπλώσω το χέρι; Πώς να βουτήξω; Αύτα συλλο- γίζομουν, όταν αισθάνθηκα να με γρα- κώνη από τον ώμο ένα χέρι και να με τραβά μέσα στο νερό. Με μία δυνατή κλωτσιά μπόρεσα να ξαναβέω στην έ- πιφάνεια. Το χέρι δέ με είχε άρρσει.

— Κρατάτε με καλά, Δάσκαλε, και ψηλά το κεφάλι. Γλυτώσατε!

Αλλά ούτε κείνος είχε γλυτώσει ακόμα, ούτε έγω! γιατί δεν ήξερα κατά που να κολυμπήσω. Μου ήλθε τότε μία ιδέα.

— Μιλώτε λοιπόν! Μιλώττέ μου σεΐς! έρώναξα.

— Ποι έσαι Ραμΐ;

Ήταν η φωνή του θείου Γάσπαρου. Αυτή μου έδειξε το δρόμο. Έπρεπε να κολυμπήσω ξριστερά.

— Ανάψτε μία λάμπα!

Σχεδόν άμέσως φάνηκε μία φλόγα. Έ- φθασε ν' άπλώσω το χέρι, για να έγγιξω την ξηρά. Πιάθηκα δυνατό από ένα κομ- μάτι κάρβουνο και τραβήξα με 'ς άλλο χέρι τον Δάσκαλο.

Ήταν καιρός, γιατί αυτός είχε πιη κι' η άπρυξια είχε άρρσει. Αλλά του κράτητα το κεφάλι έξω από το νερό και πολύ γρήγορα συνήθε.

Ο θεός Γάσπαρος κι' ο Καρρορής, σκυλιμένοι μεροπτα, μās έτειναν τα χέ- ρια, ενώ ο Παγής, κατεβεσμένος από το σκαλί του στο δικό μας, μās έφρυγε. Ο Δάσκαλος που από το ένα χέρι τον έκασε θεός Γάσπαρος κι' από το άλλο ο Καρ- ρορής, τραβήχτηκε ως το σκαλί, ενώ έγω τον έσπρωχνα από πίσω. Είχε συνέλθει πιά στην έντέλεια κι' άμα ανέθηκα κι' έγω κοντά του, μου είπε:

— Έλα να σε φιλήσω! μου έσωσε τη ζωή.

— Μή σεΐς πιο μπροστά έσωσατα τη δική μας!

— Μ' αυτά και μ' αυτά όμως, είπε ο Καρρορής, που ούτε έτυχινούνταν εύ- κολα, ούτε τα συμφροντάκια του ξε- χνόυσε, —έγω και το παπούτσι μου έχασα και νερό δεν ήσια!

— Να πάω να σου βρω το παπούτσι σου.

Αλλά δεν μ' άρρσαν.

— Στο το άπαγορεύω, είπε ο Δάσκαλος.

Ας μου δώσουν λοιπόν έν' άλλο για να φέρω τουλάχιστο να πιώμε.

— Δεν διψώ πιά, είπε ο Κομπαιρού.

— Να πιώμε 'ς την ύγειά του, Δά- σκαλου!

Κι' αρέθηκα να γλυτερήσω άλλη μία φορξ αλλά πιο σιγά και πιο προσεκτικά απ' την πρώτη.

Αν και γλυτώσαμε από το πνίξιμον ο Δάσκαλος κι' έγω ήμαστε μουσκεμμέ- νοι, απ' την κορφή ως τα νύχια. Στη

αρχή δεν το συλλογιστήκαμε, το κρού- όμως που μās έκαναν τα βρεμμένα μας ρούχα, μās το θύμισε γρήγορα.

— Πρέπει να δώσετε ένα σακκάκι 'ς το Ραμΐ, είπε ο Δάσκαλος.

Αλλά κανένας δεν άποκρίθηκε 'ς αυτή την πρόκληση, που επειδή άπει- θούνονταν 'ς όλους, δεν υποχρέωνε ούτε τον δεινα ούτε τον τάδε.

— Κανένας δεν μιλά;

— Εγώ κρυώνω, είπε ο Καρρορής.

— Καλά, και μεΐς που βραχήκαμε, ζεσταίνομαστε;

— Ας μην πέφτατε 'ς το νερό σεΐς.

— Αρρ είναι έτσι, είπε ο Δάσκαλος, θα βάλουμε κληρο για να ιθώμε ποιος θα δώση ρούχα. Δεν ήθελα να έπιμείνω, αλλά τώρα ζητώ ισότητα.

Επειδή όλοι μας είχαμε βραχει όταν περνούσαμε τη στοά, έγω ως το λαϊμό, οι μεγαλύτεροι ως τη μέση, το ν' άλλό- ζουμε τώρα ρούχα δεν ήταν και σπου- δία άφέλεια. Ο Δάσκαλος όμως έπέμεινε να γίνη αυτή η άλλαγή κι' ο κληρός θέ- λησε να πάρω έγω το σακκάκι του Κομ- παιρού. Αλλά τα πόδια του Κομπαιρού ήταν τόσο μακρρά όσο σχεδόν όλο μου το σώμα! ώστε το σακκάκι ήταν στεγνό.

(* Βεβαιαι συνέχεια)

ΘΑΛΑΣΣΑ ΜΕ ΦΕΓΓΑΡΙ

(Χαρισμένο στη γλυκαία μου ξεθελάφουλα Τίτλια Ροιλού)

Απόψε άφρονικώτατο ταιριάζανε ζευγάρι
Η γολανόλλα ή θάλασσα και το χρυσό φεγγάρι.
Ανέβη αυτή στον ούρανό κι' άπλώθη γυρβολιά του.
Κατέβη αυτό στα κύματα με το χρυσό φίλα του.
Και μέσα στη νυχτερινή βαθύτατη γαλήνη,
Μας προσκαλούσε όλους μας με πόση καλωσύνη!

Δε θέλουμε στη βάρκα μας κυβέρνηαι και τιμόνι.
Ας κυβερνήση της νυχτός η ούρα ως θέλει μόνη.
Κι' όπως έσταματήσανε τα δυό της τα κουτιά,
Ας σταματήση μέσα μας κάθε άλλη σκεψη πιά!
Μονάχα το τραγούδι μας ως άπλωθη το πλάνο,
Σάν τα φίλα του φεγγαριού στη θάλασσαν άπάνω.

Να λυώνη και να χάνεται τη σπάνιη δλη νοιάθης,
Στης ψυχικής απόλαυσης τον χορτασμένο πόθο.
Ω θείο μεθόσι! Αληθινά η άντιφεγγιά η χρυσή
Έγενε απόψε το ξανθό της; διοσφιάς χρυσί,
Και πίνοντας άχόρταστα με την ψυχή μας δηλ,
Θέλουμε το ταξίδι μας χωρίς άραδιοβόλι!

ΤΑΓΚΑΘΙΑ ΤΩΝ ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΩΝ

Παράμυθι

Μία βραδυά, ο Θύμιος, ο τσοπανά- κος, καθισμένος στη ρίζα ενός γέρου πλατάνου και κοιτάζοντας το διάβα του φεγγαριού μέσ' απ' τα μπαμπακένια σύ- γνεφα του Αυγούστου, δεν κατάλαβε τον άγχατωτό σκαντζόχοιρο, που ήθε και κάθησε σιγά-σιγά κοντά του, βγαλμένος απ' το καθούκι του.

Χωρίς άλλο θάθελε κουβέντα, γιατί ενώ μπορούσε να μείνη εκεί για πολλή ώρα, χωρίς να δώση είδηση στον τσοπα- νάκο, σκοντάβοντας τάχα στην άκρη της άγκλίτσας του, του γνώριζε την παρου- σία του.

Ο Θύμιος δεν ξαφνιαστήκε καθόλου, γιατί τον γέρο-σκαντζόχοιρο τον ήξεραν περισσότερο κι' απ' τίς πέτρας, οι θερι- στές κι' οι τσοπάνοι οι γειτονικοί.

— Καλώς τον, του είπε ο Θύμιος. Πώς από δώθε;

— Έμ που να πάω; Τα παιδιά μου δε θέλουν να με ξέρουν για το κακό που τους έκανα νάμαι πατέρας τους! Την κυρά μου σεΐς μου τη θάψατε. Κι' έτσι γυρνάω σαν μαγκούφης, όπως κάθε βράδυ, για να βρω κανένα καλό κρεβάτι. Α, σεΐς; τα παιδιά! Ποτέ δεν παραδεχόσα- στε τα όσα κάναμε για σας.

Μην παρακονιέσαι τόσο, τον πα- ρηγόρησε ο τσοπανάκος, και τα παιδιά σου θα ξεναγουρίουν μετανοιωμένα. Γιατί όμως δεν τους άρρσεις για πατέρας τους; Για ταγκάθια; Αλλά αυτό από καιρό το σκεπτόμουναι κι' ήθελα να σερωτήτω. Τι χρειάζονταν; αλήθεια, αυτά ταγκά- θια; Δε σας έφταναν τα δόντια, τα νύ- χια, τα γρήγορα πόδια (γιατί τώρα βέ- βαια δεν μπορείτε να τρέχετε μ' όλα- καιρο σπιτι στην κλάτη σας)... η είναι κατάρια καμμιές μάννας;

Εύχη ήσανε, τσοπανάκο μου! Μα σε σά; οι εύχες μας φαίνονται κατάρες κι' οι κατάρες έκαμια φορά, εύχες. Και για να δης πως αυτά που λέω είναι σωστά, θα σου πώ ένα μυστικό της γε- νιάς μας, που απ' τους ανθρώπους μόνο εσυ θέλω να το ξέρης.

Τάκουσε όμως κι' ένας τζιτζίκας ά- πάν' από τον πλατάνο κι' η φλουαρία του, απ' τάλλο πρώι γεμίζοντας τον κόσμο, έφτασε κι' ώ; τ' αυτά μου.

— Άκου λοιπόν, ξεκλούθησε ο γέρο σκαντζόχοιρος. Μία βραδυά ώραία σαν κι' άπόψε, στα πρώτα χρόνια του κόσμου, τρεις σκαντζόχοιροι ήταν κρυμμένοι κά- τω από μία τριανταφυλλιά, γεμάτη παι- διά, μπουμπούκια ώριασμένα. Τη στι- γμή που ο γερωνότερος απ' αυτούς άρ- χισε να καυχείται για τα πολλά του έγ- γόνια, νάσου και σιμώνον στην τριαν- ταφυλλιά τρεις θερισιτές, καλλημάρα

σαν και σένα. Ο γέρο καυχιστόρης ά- ναγκάστηκε να πάψη, για να μην τους πάρουν μυρουδιά. Γιατί μίν κοιτάς τό- ρα που δε φοδούματε τίποτα μέσ' απ' το καθούκι μας. Τότε είμαστε κι' έπις σαν όλα τάλλα ζωντανά. Οι θερισιτές λοιπόν, κοιτάζοντας την τριανταφυλλιά, στοιχημάτιζαν πως σε δυο-τρεις μέρες θα'χαν τα τριαντάφυλλα, και περιμέναν τόσον καιρό. Έκνακοίταξαν πάλι τα σκασμένα μπουμπούκια κι' έφυγαν, χω- ρις να καταλάβουν τους τρεις γέρους.

Μην καυχισθεί, γέρο μου, είπε τότε ο ένας απ' τους δυό άλλους, κι' όπως αβριο-μεθαύριο δε θα βρίσκονται τα μπουμπούκια στην τριανταφυλλιά, έτσι μπορεί κι' εσυ να μην έχης έγγόνια. Άκουσε πως περιμένουν οι θερισιτές πότε νάνοιξουν τα μπουμπούκια; Ποιος ξέρει και πόσοι περιμένουν να μεγαλώ- σουν τα έγγόνια σου.

Δέληο έχης, άπάντησε ο πρώτος, μα τί θές να κάνουμε; Το πολύ-πολύ να μη δίνουμε θέση για το κακό στο μυαλό μας.

Τι να κάνουμε; ρώτησε κι' ο τρίτος, που δεν είχε παρει μέρος ακόμα στη συ- ζήτηση. Αλλά και να πη κανείς κα- νένα λόγο, μπορεί να τον βλαστημάνε έκείνα δυο ύπερχον οι ευεργετημένοι...

Καλέ, πές το έτό, είπε ο πρώτος, και τί σε νοιάζει; Άμα είναι μάλιστα καλό, το λέμε και στους άλλους και βλέπουμε.

Ακούστε λοιπόν, άρχισε ο τρίτος- Σκέπτομαι πως αν μαζευόμαστε όλοι μας και ζητάγαμε απ' το Θεο μία χά- ρη, δεν πιστεύω να μη μās άκουγε. Άμα το μιλάγαμε με την καρδιά μας, εκείνος θαξέρε πως να μās προστα- τεύτη.

Την ίδια βραδυά πήραν την από- φαση όλοι οι σκαντζόχοιροι και την άλ- λη μέρα νόμισε πως η Γη κλουτίστηκε μ' ένα νέο είδος ζώων. Τους άκουσε ο Θεός, που τον παρεκάλεσαν να τους προστατέψη, και βρήθηκαν καθένος μέσα στ' άγκάθια αυτά, πιο άσημοι, αλλά πιο ήτυχοι για το τομάρι τους.

Οι γέροι, οι τρεις πρωτεργάτες μά- λιστα, δεν μίλησαν. Μα οι νεοι χάλα- σαν τον κόσμο. Λίγο έλειψε να τους σκοτώσουν τους κακόμοιρους. Έπιπε δέ- μως σε λίγο ένα τέτοιο κακό στα φυτά, που ξέσκασε στη ράχη των ζώων. Και το χέρι των ανθρώπων μόνο μπρος στ' άγκάθια μας σταμάταγε. Τότε οι νεοι τρέχοντας στους γέρους, τους συνατοές, ζήτησαν συγγνώμη και τους κήρυτταν σωτήρες της γενιάς. Γιατι μέσα σε τό- σες ράτσες που χάθηκαν τότε απ' το πρόσωπο της Γής, σίγουρα θάταν κι' η δική μας. Έφρει τώρα πως γίνουμε έτσι και πές μου, αν δεν έχω δίκιο να λέω

πώς έσεις οι νέοι έτσι είπατε: 'Η γνώση σάς έρχεται πολύ άργά. Γιατί και στη γενιά σας τα ίδια και χειρότερα κάνουνε'.

'Έτσι μίλησε ο σκαντζόχοιρος κι' άπομακρόνηθε, άρπώντας το νιό να σκεπτή όσα τουπε. Και δέν είχε άδικο να πη πως και στους ανθρώπους τα ίδια γίνονται. Γιατί πόσοι στη ζωή δέν έχουν γίνει κακοί, δέν έχουν πέσει θύματα μιας καλής συμβουλής που έδωσαν, ένός καλού που έκαναν και που δέν τους τ' άναγνωρίζουμε, παρά όταν πια έρθη η σειρά μας να κάνουμε κι' έμεις το ίδιο!

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

Ο ΚΙΝΕΖΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

'Ήταν μιá φορά ένας πτωχός γεωργός κινέζος, που τον έλεγαν Χό-Λί-Κίν. Αυτός ο Χό-Λί-Κίν είρισκε τον έαυτό του τόσο δυστυχισμένο, όστε δέν έπαυε να κλαίη την τύχη του και να λέη:

'Άλλοι έχουνε τόσα πλούτη ότε δέν ξέρουν τι να τα κάνουν. 'Εγώ όμως τι μπορώ να έλπιζω; Γεννήθηκα πτωχός, και θα μείνω πτωχός 'όλη μου τη ζωή, άφοσ' ο Βούδας ο Θεός μας, δέν καταδέχτηκε να μου δώτη μερικά άπό τα μαγικά του δώρα που τα φιλοδώρει συχνά με άσπεία σε άλλους που δέν είναι τόσο της ανάγκης όπως έγώ.

Μιά μέρα λοιπόν που ο Χό-Λί-Κίν γόγγυζε έτσι, ένα δαιμάκι φωτιάς κατέβηκε άπό τον ούρανό, και μπροστά στον κατατρομαγμένο γεωργό, παρουσιάστηκε ο μέγας Βούδας, ο ίδιος.

'Άκουσα τα παράπονά σου, του λέγει, και θέλω να σε βοηθήσω να βγής άπ' αυτή τη δυστυχία για την όποία με καθιστάς υπεύθυνο. Και πρώτα σου φανερώνω πως ένας θησαυρός άνεπίμητος είναι κρυμμένος μέσα στον κύρσο με τις έπτά χρυσές στέγες. Μά έπειδή είναι σχεδόν άπρόσιτος σε όποιον θέλει να τον πλησιάσει, να με τι θα μπορέσης να νικήσης τα εμπόδια που θάπαντήσης. Και ο Βούδας έδωσε στον Χό-Λί-Κίν ένα πορτοκάλι, ένα χαλίκι μυτερό και τρία σπυριά μαύρης σκόνης. Κατόπιν άφοσ' έκαμε ένα σημείο, ο Θεός των Κινέζων ανέθηκε σ' ένα τερατόδη δράκοντα και γύρισε στον ούρανό.

Φαντάζεσθε τι μορρασιμό έκαμε ο Χό-Λί-Κίν βλέποντας τα πρότυχα δώρα του Βούδα. —Σε τι μπορουν να μου χρησιμεύσουν; είπε με θυμό, ο Βούδας ήθελε να με κοροϊδέψη.

Πράγματι ο πτωχός Κινέζος ήξευρε πως ο κύρσος με τις έπτά χρυσές στέγες ήταν κλεισμένος με μιá πόρτα άπό

μπροντζο, και την έβρύλαγε ένας φοβερός γίγαντας που μόνο ή θέα του τρόμαζε και τους πιό άνδρείους.

Λοιπόν, πιό άκελπισμένος, πιό άποθηρρημένος παρά ποτέ, ο Χό-Λί-Κίν γύρισε στην καλύβα του.

'Εκεί που κάθονταν και θρηνηολογούσε, βλέπει ένα ποντικάκι που έτρεχε, και—Μά την κρίση μου, λέγει, μπορώ να παραβληθώ μ' αυτό το πτωχό ζωί. Περιφρονημένο και κυνηγημένο άπ' όλο τον κόσμο, χωρίς να λογαριάσουμε τις γάτες και τους σκύλους, δέν έχει παρά έχθρους... Άπορώ πως μπορει και ζή!

Τότε είδε πως το ποντικάκι είχε πλητρίσει 'ς ένα βαρελάκι που ο Κινέζος φύλαγε το μέλι του.

'Άλήθεια, έψ'θρίσε ο Χό-Λί Κίν, αυτό το μέλι είναι για ένα ποντικό το πιό έπιθυμητό πράγμα, όπως ο πλούτος για έναν άνθρωπο σάν κι' έμένα... Λοιπόν μικρούλη μου, τι μπορεις να έλπιζης; Αυτό το βαρελάκι είναι κλειστό και τα ποδαράκια σου δέν σηκώνουν το ανέπατο.

Ο ποντικός ούτε δοκίμασε καν να τ' σηκώσει, μά με τα μυτερά του δόντια, έκαμε σ'ό έβλο μιá τρυπίτσα. Τότε ο Χό-Λί-Κίν γέλασε και είπε:

—Τι κατάλαβες; Αυτή ή τρύπα θα σου επιτρέψη να ιδής το μέλι που τόσο το επιθυμεις, χωρίς να μπορής να τ' φθάσης, και θα λυπηθής περισσότερο.

Πράγματι, ο ποντικός δέν μπορούσε να περάση παρά την άκρη της μύτης του, και τα δόντια του ήταν πολύ μικρά για να μπορέσουν να μεγαλώσουν την τρύπα. Μά χωρίς να στενοχωρηθ' για τόσο λίγο, πέρασε την μακρυά και λεπτή ουρά του άπό την τρύπα, και την έβγαλε σ'ε λιγάκι γεμάτη άπό μέλι που τ' πιπίλισε ήδονικά. Αυτό έγεινε τόσο γρήγορα ότε ο Χό-Λί-Κίν δέν πρόφθασε να τον έμπούσει. Σήκωσε τ' οποστού του, μά τ' ποντικάκι έφυγε βιαστικά και κρύφθηκε σε μιá σχιμαδά του τοίχου, όπου ο Κινέζος δέν μπορούσε πια να τ' φθάση.

Και τότε άξαφνα τ' ποντικάκι γέλασε και μίλησε:

—Βλέπεις, είπε, ο Βούδας δέ μου δωκε παρά δόντια, μιá ουρά, πόδια κι' ένα μικρό άνάστημα, μά ξέρω να τα χρησιμοποισώ για ναπολαύσω αυτό που επιθυμώ και ναποφύγω τον κίνδυνο. Και σύ, παρακονίσσαι, ένδ' ο Βούδας σου έδωκε ένα μεγάλο άνάστημα, ευκίνητα πόδια, έκτετήδεια χέρια, ένα μυαλό που σκέπτεται... χωρίς να λογαριάσουμε και τα παράξενα δώρα του: τ' πορτοκάλι, τ' μυτερό χαλίκι και τα τρία σπυριά μαύρης σκόνης.

—'Είμαι άλήθεια, ώμολογησε ο Χό-Λί-Κίν, πως μπροστά σου φαίνομαι τυχερός, και ένα πορτοκάλι, ένα χαλίκι μυτερό και τρία σπυριά μαύρης σκόνης

μπορουν να σου φαίνονται κάτι τί, μά για μένα τι είναι;

—'Όταν ξέρεις να τ' μεταχειρισθής.

—Δέν βλέπω σε τι μπορουν να με βοηθήσουν για να πάρω τον θησαυρό του κύρσου με τις έπτά χρυσές στέγες. Μά ένδ' μικρό μου ποντικάκι, μου φαίνεσαι πολύ έξυπνο. Γιαυτό σε παρακαλώ να με άδηγήσης με τις συμβουλές σου, και αν επιτύχω, όρκίζομαι μά τα γένεια του αυτοκράτορα της Κίνας, να σου προσφέρω ένα τυρί τόσο μεγάλο που θα μπορής να τρέφσαι ένδ' και ή οικογένειά σου παραπάνω άπό χίλια χρόνια.

—Δεχτόν, είπε ο ποντικός. Πάρε λοιπόν την άξίνη σου, χωρίς να ξεχάσης και τα δώρα του αθένητη Βούδα, και δρόμο για τον κύρσο με τις έπτά χρυσές στέγες.

Ξεκίνησαν λοιπόν. Στό δρόμο, ο ποντικός, παρά τα μικρά του πόδια, έτρεχε τόσο γρήγορα ότε ο Χό-Λί-Κίν τον ακολουθούσε με κόπο.

'Επ' τέλος φθάσανε μπροστά στον περίφημο κύρσο, του όποιου οι έπτά στέγες αν και λάμπανε σάν τ' χρυσάφι, δέν ήταν μάλα ταύτα σκαλισμένες παρά με άχυρα. Αυτό έκαμε τον Χό-Λί-Κίν ναπογοητευθ'.

—Εκτός τούτου, ο γίγαντας που φύλαγε τον κύρσο ήταν ακόμα πιό τρομαρός άπ' ότο τον φαντάζονταν.

—Πως θα μπορέσω, λέγει στό ποντικάκι, να νικήσω ένα τόσο μεγάλο έχθρό!

—Δέν έχεις τ' πορτοκάλι σου; άκοχρήθηκε 'καίνο.

—Τί! πιστεύεις πως ένα πορτοκάλι μπορει να σκοτώση ένδ' τον φοβερό γίγαντα;

—Δέν είν' αυτή ή σκέψη μου. Ξεφλούδισέ το.

—'Ο Χό-Λί-Κίν υπάκουσε μηχανικάς.

—'Εγεινε; ρώτησε ο ποντικός.

—Ναί.

—Άί! μά μήν πετάς τ' φλούδι του πορτοκαλιού σου, άπεναντίας, φύλαξέ το προσεκτικά.

—Δέν καταλαβαίνω.

—Θά καταλάβης σε λίγο... Και τώρα, ως προχωρήσωμε με φρόνηση ως τα πόδια του γίγαντα.

—'Ο Χό-Λί-Κίν ακολουθούσε τρέμοντας τ' ποντικάκι και έφθασε κοντά στον κολοσό, ο όποιος για να φαίνεται ψηλότερος ακόμα, φορούσε σ'α πόδια του σκαμανάκια, κατά την Ιαπωνική μόνη.

'Άξαφνα, είδε τον Κινέζο μας που προχωρούσε κατά τον κύρσο με τις έπτά χρυσές στέγες, και φώναξε:—'Ανόητε, θα πληρώσης άκριβά την τέλημ σου! Και σηκώνοντας τ' σπαθί του ώρμησε προς τον Χό-Λί-Κίν.

Μά ο Κινέζος, στον όποιον ο ποντικός είχε έξηγήσει τ' σχέδιό του, πέταξε με-πιδεξιάτητα τ' φλούδι του πορτοκαλιού κάτω άπό τ' πόδι του γίγαντα.

Αυτός τότε γλίστησε, έχασε την ιστοροπία του, και παράγυρς μερικές στιγμές. Αυτό έκπερψε στον Κινέζο να ύπολογίση άπό πιό μέρος θάπερτε ο κολοσός.

Τότε, πάντα συμβουλευμένος από τ' ποντικάκι, τ' στιγμή που ο γίγαντας έπερτε καταγής, ο Χό-Λί-Κίν πέταξε τ' μυτερό του χαλίκι με τέτοιο τρόπο, ότε ο κρόταρος του τρομαρού φύλακα κύπησε πάνω τόσο δυνατά, που κόπηκε μιá χοντρή φλέβα, και ο γίγαντας πέθανε ύστερ' άπό λίγα λεπτά.

Ο Κινέζος έμεινε έκστατικός που νίκησε με τόση ευκολία ένα τόσο φοβερό αντίπαλο και έλαβε μιá τόσο ύψηλή ιδέα για τον έαυτό του, ότε, χωρίς να περιμένη τ' γνάμη του ποντικού, ώρμησε προς την μπροντζίνη πόρτα και δοκίμασε να σπάση την κλειδαριά με την άξίνη του. Μά κατάλαβε πολύ γρήγορα πως αυτό τ' μέσον δέν χρησιμευε σε τίποτα και γύρισε στον μικρό του φίλο, κι' επικαλήθηκε την βοήθειά του.

—Ξεχνές τα τρία σπυριά τ' μαύρης σκόνης, είπε ο ποντικός.

—Θέλεις να κοροϊδέψης; άπήντησε ο Κινέζος, πως μπορουν τρία σπυριά σκόνης να σπάσουν μιá πόρτα άπό μπροντζο;

—Κοίταξέ τα πιό κοντά, επέμεινε ο ποντικός και θα καταλάβης.

Ο Χό-Λί-Κίν κοίταξε τότε προσεκτικά τα σπυριά τ' μαύρης σκόνης και είδε πως ήταν μπαρούτι. Δέν είχε παρά να τ' χύση στην τρύπα τ' κλειδαριάς και να βάλη φωτιά.

Το μπαρούτι έξερράγη, έσπασε την κλειδαριά, και ο Χό-Λί-Κίν δέν είχε πια παρά νανοιξη την πόρτα.

Μά αντί να βρεθ' σ' ένα καλάτι γεμάτο άπό πλούτη, όπως έλπιζε, ο Χό-Λί-Κίν δέν είδε παρά μιá μεγάλη αύλη σκαλισμένη άπό χώμα φρεσκοσκασμένο.

—Δέν υπάρχει θησαυρός! φώναξε ο Κινέζος με θυμό, ο Βούδας μουπε ψέματα.

—'Ο Βούδας δέν ψεύδεται ποτέ, διέκοψε σοβαρά τ' ποντικάκι, και αν σου είπε πως ένας θησαυρός είναι κρυμμένος ένδ', θα είναι χωρίς άλλο. Ψάξε!

Ο Χό-Λί-Κίν τότε, με την άξίνη του, άνακάτωσε όλο τ' χώμα, μά δέν ήρθε κανένα θησαυρό.

—Δέν έχει τίποτα! ούρλιασε. Προς τί λοιπόν νίκησα ένα γίγαντα; 'Η τύχη είναι πολύ άδικη!

Και καθώς δουλεύοντας είχε διψήσει, πιπίλισε τ' πορτοκάλι του και πετούσε με θυμό τα κουκούτσια.

'Άξαφνα τότε βλέπει στό μέρος που τ' είχε πετάξει, να βγαίνουν κάτι μικρά δονδράκια. Αυτά τα δονδράκια μεγάλωσαν γρήγορα-γρήγορα, σκαπάνθηκαν με φύλλα, και σε όλιγο με καρπούς. Ο Χό-Λί-Κίν είδε πως ήταν πορ-

τοκάλλια που χονδραίναν στη στιγμή. Κιτρινίσαν και φαίνονταν ναστράφουν στις άκτίνες του ήλιου. Έκπληκτος, ο Κινέζος θέλησε να δοκιμάση αυτά τα μυστηριώδη φρούτα. Έκοψε ένα και τ' ήρθε ύπερφυσικά βαρύ.

Τότε, όταν τ' ξεφλούδισε, είδε πως ήταν γεμάτο με χρυσά νομίσματα. Έκθαμβος έκοψε κι' άλλο πορτοκάλι, που έκρυβε μέσα του κι' άλλο θησαυρό. Κατόπι ένα τρίτο, ένα τέταρτο. Όλα τα πορτοκάλλια ήταν γεμάτα χρυσάφι.

Ο Χό-Λί-Κίν θέλησε να ζητήση την έξηγήση του μυστηρίου άπό τ' ποντικάκι, μά αυτό μεταμορφώθηκε και εξαφνα ο Βούδας έξαφάνηκε μπροστά στον Κινέζο και του είπε:

—Παιδί μου, ήθελα να σου δείξω πως είναι πολύ σπάνιο ένας άνθρωπος να μη γεννηθ' με κάποιο δώρο του ουρανού, έστω και μικρό. Μά για να ώρληθ' πρέπει να ξέρη να τ' μεταχειρισθ', και να έχη τ' θάρρος τ' επιμονής. Θάλλη, έπι τέλος μιá μέρα που θάνακαλύψη την κατάλληλη για την Ικανότητά του γη. Και τότε συναίξει τους καρπούς τ' εργασίας του.

'Αφοσ' είπε αυτά τα λόγια, ο Βούδας έχάθηκε.

Ο Χό-Λί-Κίν κατάλαβε τ' μάθημα και ώρληθ'ηκε. 'Εργάσθηκε τόσο καλά που έγινε μάναδαρίνος και διηγείται την ιστορία του στους μικρούς Κινέζους που κατηγορούν την τύχη πως δέν τους εύνόησε.

(Έκ τ'σ γαλλικάς)

ΚΩΝ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ άπό Ο. LE ROY]

Σ'. (Συνέχεια)

'Ήλθε ταλοσκάντων κι' ο 'Αστυνόμος, με καμιά δεκαριά στρατιώτες, άπό τους καλύτερους που είχε. —'Ετοιμος; ρώτησε τον Πιερρότο. —Μάλιστα, κύριε 'Αστυνόμε. —'Εμ τ'ρός λοιπόν και δείχνε μας τ' δρόμο.

Πισμένοι στην παγίδα!

Μεσάνυχτα μόλις είχαν κτυπήσει. Τ' σπιτε του γέρο-Κάσσανδρου ήταν όλο σκοτεινό και σιωπηλό. Κι' όμως εκεί ψηλά, στη σοφίτα, ο μπάρμπα-Μιστανφλούτος άγρυπνούσε ακόμα, καθισμένος στό κρεβάτι του. Εικοτέστερες ώρες τώρα περίμενε την επιστροφή του Πιερρότου, προσέχοντας σε κάθε κρόσο, σε κάθε ήχο, που έφθανε άπό κάτω και φανταζόμενος πάντα πως άκούει τ' φωνή του νεαρού του φίλου.

Πόσες φορές, σε κάθε πόρτα που άνοιγε, σε κάθε βήμα που άκούγονταν, ο Μιστανφλούτος δέν είπε: «'Επιτέλους να τος!» Κι' ένόμιζε πως σε λιγάκι θά τον έβλεπε να παρουσιάζεται στη σοφίτα του και να τ' φωνάζη χαρούμενα όπως πάντα:

«—'Ω! καλημέρα, κύριε Μιστανφλούτε! Πώς περάσατε τ' νύκτα;»

Του κάκου! Ο Πιερρότος δέν φαίνονταν. 'Ω; τ' βράδυ, ο γέρος είχε άπελπισθ'. Και τώρα, που καθώς είπαμε ήταν μεσάνυχτα περασμένα, έπεριμένε να ημερωθ', για να συρθ' (με τα γένια μακάρι!) ως την 'Αστυνομία και να παρακαλήση τον ίδιο τον Γενικό Διευθυντή να επέμνη...

Στό πρώτο πάτωμα, τ'ν ίδια ώρα, ο 'Αρλεκίνος κι' ο Ραντί-Γκρί, μ' ένα κλεφτοφάναρο, είχαν βγ' άπ' την κόμαρά τους, ο ένας πίσω άπ' τ'ν άλλο, μ' ένα φρό και προσεκτικό βήμα σάν τ'ς γάτας, και κατέβαιναν τ' σκάλα ένα-ένα σκαλί.

'Κι' ο 'Αστυνόμος (βγήκε σοβαρά...) (Σελ. 357 στ. γ')

'Εφθασαν έτσι ως τ'ν πόρτα τ'ς κουζίνας κι' έδοκίμασαν να τ'ν άνοιξουν. Μά ήταν καλά μεταλωμένη από μέσα.

—Να πάμε άπ' τ' περιβόλι, είπε ο 'Αρλεκίνος, και να σκαρφαλώσουμε άπ' τ' παράθυρο.

—Ναί, είπεις νίκησο!..

Βγήκαν στον κήπο, μά είδαν πως δέν ήταν τόσο εύκολο να σκαρφαλώσουν. Για καλή τους τύχη, μιá σκάλα βρισκονταν σε μιá παράγκα, όπου ο γέρο-Κάσσανδρος έδωκε τα κηπουρικά του εργαλεία. Τ'ν κουβίλησαν και τ'ν έστρωσαν στον τοίχο, κάτω άπ' τ' παράθυρο.

Ο 'Αρλεκίνος ανέθηκε πρώτος, κατώθωστε να ξεχαρβαλώση τ' παντζούρι, έσπασε ύστερα ένα τζάμι, έχωσε τ' χέρι του άπό τ'ν τρύπα, άνοιξε τ' παράθυρο και πήδησε μέσα.

Ο Ραντί-Γκρί τον ακολουθούσε.

—'Εσ' τώρα, που ξέρεις, είπε ο 'Αρλεκίνος στον 'Αράκη.

Ναί; ο Ραντί-Γκρί ήξερε... Πήγε ίσια στο τζάκι, έψαξε για τ' κουμπί, τ' βρήκε και τ' πάτησε δυνατά, όπως είχε ιδ' τον κ. Κάσσανδρο να κάνει.

(Έπαυσε συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΑΓΓΑΝΟΠΗΓΑΔΟ

Δέ λη κανείς καλὰ παρὰ μόνος; ΣΟΛΩΜΟΣ
Λιπύρι! Τό χῶμα ἀφίγει μ'
ἀγχα πού σά κάνει νά κλῆ; ἀθελά
σου τὰ μάτια.

Ἐν' ἄλογο ἀδύνατο, δὲ κ' ἔκει
ἀτροχο, ἀπ' τὰ χάμουρα, μάνοι-
χετὸς πλῆγές, μὲ μᾶτι θολόα καί
κεφάλι κρημασμένο κάτω γυρί-
ζει, ὄρες τάχα, γίρω σὸ μαγ-
γάνι χτυπώντας, κάθε τόσο, τὴν
ὄβρα στὰ πλευρά του κ' ἀγαμασ-
σώντας λίγα ἀπομεινάρια σαοῦ.

Ἐκανε ἀκόμη κάμλοσες φορὲς
τὴ βόλα με μαρτυρικά ὑποκο-
πῆ, ἀνασπίνοντας, γρήγορα, μὲ
δύσκολα, καί κατόπι σταμάτησε.
Σήκωσε μᾶποτομή κίνηση τὸ κε-
φάλι του κ' ἀφίγοντας μὲ βα-
ρεῖα ἀνάσα, σὰν κάποιον παρανο-
δοῦλου, πού δὲν το λημὲ νά ἐστο-
μίση, γιὰ τάνωραλο, μπρός στὴ
καμιά του μοῖρα, ἐξακολούθησε
μὲ ἑσφικτοῦς ταναγμοῦς τὸ γύρι-
σμα, τρακκίζοντας.

Ἐρῶσα μὲ πονετικά ματιά
σὸ διστυχο ἔδο, πῆγα κοντά, τὸ
χάιδεμα σὸ φαρδύ του μέτωπο
καί ἔκλινθη, ροτώντας Κείνον,
ψηλά. Ἐνθ' κείνο μὲ κίττους με
τὸ μέγαλα του, ἀμυδαλωτά μά-
τια, μ' ἀπορία, σὰ νά πιστεῖτε, τὴ
στιγμὴ κείνη, σὲ μὲ πονετικά
κοπέλα, πού πάντα συντροφίσει
τὴ δυστυχία: Στὴν Ἑλλάδα. Μὰ
ποῖα φριχτὴ ἀπάτη γι' αὐτὸ!...

— Γιατί, Θεέ μου, ἔκανες τὸν
ἄνθρωπο ἐλεύθερο;...

Κάποια φωνὴ μέσα μου μοῦπε:
— Γιὰ νὰ νοιώση τὸ ψηλὸ τῆς
λευτεριῆς καί νὰ τὴ μοῖρασῆ με
τοῦς σκλαβωμένους;...

Χαιροῦλασα καί γύρισα δεί-
χνοντας σὸ μαγγανοπήγαδο. Καί
γι' ἀπάντησιν ἀπὸ κεί, ἦτο ἕνα,
ὀλυγόστιμο, τρίξιμο σασιζόμενου
ξύλου κ' ἕνας κόψιμος χῶπος
σὸ πωρομένο χῶμα...

Καί ξαναρώτησα μ' ἀπαίτησιν
τόρα:
— Γιατί, Θεέ, ἔκανες τὸν ἀν-
θρώπο ἐλεύθερο;...

— Ἄ, δὲ! Τὸν ἔκανες γιὰ νὰ
σκλαβώνη τοῦς, ἐλεύθερους;

Τελειογράφος

ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΣΚΑΜΦΟΣ

...Καὶ ὁλοένα, τὸ μικρὸ χωρια-
τόπουλο, τραβώντας τὸ σχοινί πού
εἶναι δεμένο σὸ λαμό τῆς κά-
ταςπης γιδούλας, προσπαθεῖ νὰ
τὴν ἀναγκάσει νὰ προχωρήσῃ. Μ'
αὐτὴν κατάλαβε, φαίνεται, πὸς ὁ
δρόμος πού πήγαν δὲν εἶναι κεί-
νος πού ὀδηγεῖ σὸ κατακράσινο
λεβάδι τῆς βοσκῆς καί δὲν ἔννοεῖ
νὰ τὸ κοιμήσῃ, μόνον σὲ σὴναι
τὸ κεφάλι καί κινεῖται μὲ λυπη-
μένα μάτια τὸ μικρὸ βοσκὸ σὰν
νὰ τοῦ λῆ. Ἄχ! γιὰ τί θέλει,
νὰ μὲ πούλησῃ σὸ χασάπη καί
νὰ μὲ χωρίσῃ; ἔτσι γιὰ πάντα

ἀπὸ τὸ κατωκίμα μου; δὲν ἀκου-
σες πόσο λυπητὰ βέλασε σὰν
ἔβλεπε πὸς βγαίναμε σήμερα χω-
ρίς νὰ τὸ πάρουμε μαζί μας; Τὸ
βοσκόπουλο διαβάζει δὲ αὐτὰ σὸ
λυπημένο βλέμμα τῆς Ἀσπρούλας
του, πού τὴν ἀγαπᾷ τόσο πολὺ
καί τὰ μάτια του γεμίζουν δά-
κρυα. Γιὰ μὲ στιγμή, μὲ μόνονα
γιὰ μὲ στιγμή διαστῆζει νὰ ἐξα-
κολούθησῃ τὸ δρόμο του, κάνει
νὰ γυρίσῃ σὸ σπῆτι νὰ φέρῃ σὸ
κατωκίμα τὴ μητερούλα του καί
νὰ μὴ τοῦ τὴν ξαναπάρῃ ποτέ.
Καί μόνον με τὴ σκέψη αὐτὴ τὸ
πρόσωπό του ἐξαλαβαίνει τὴ συ-
νειδημένη χαρούμενη ὄψη του.

Ἀμέσως ὅμως γυρίζει σὲ σκληρὴ
πραγματικότητα. Ἀνερχοῖν ἀκό-
μη στ' αὐτὰ καὶ τὰ λόγια πού ἡ
μητέρα του μὲ λήθη τοῦ εἶπε τὸ
πρωί: «Ἐίμαστε ἀναγκασμένοι,
παῖδι μου, νὰ πούλησουμε τὴ γίδα
μας, γιὰ τὸ ψωμὶ δὲν μᾶς κά-
νει διόλου πίσω». Μόλις θυ-
μήθηκε αὐτὰ τὰ λόγια «ἀσπῆ-
εἶπε καί λυπημένο, ἀλλὰ κ' ἀπο-
φασισμένο σπαύλιμα τὴν γίδα
κατὰ τὸν πρώτο δρόμο.

Καὶ μὲν γιδούλα! δὲν θὰ ξανα-
δῆς τὸ παιδάκι σου. Φεῶχὸ κατω-
κίμα! δὲν θὰ ξαναδῆς τὴν μανού-
λα σου...

Ἄλλοτε

ΜΠΟΡΑ ΚΑΙ ΘΥΜΟΣ

Σύννεφα μαύρα κλάωσαν
Κε' ἀρχήνισεν ἡ μπόρα
Φέρνον κ' αὐτὰ ἀπ' τὸ Θεὸ
Ἐν' ἄπ' τὰ μύρια δῶρα.

Τριγύρω τὰ ψηλὰ βουγὰ
Στὴν καταχνιά κρυμμένα
Λίγο μόνον φαίνονται,
Βουβὰ, καμαρωμένα.

Βροχή, βροντὲς καί ἀστραπὲς
Ἐσχιζοῦν τὸν ἔθερα,
Τὸ μουγγριτὸ τῆς θάλασσας
ἀκούετ' ὅλη μέρα.

Μὰ ὕστερα σιγά-σιγά
Τοῦ ὄρανοῦ τὸ χῶμα
Ἐτάλασε καλ' ἀπάνω κεῖ
Τὸ γαλανὸ του στρώμα

Μὲ μπόρα μοιάζει κ' ὁ θυμὸς
— Μέσα σ' ἀνθρώπου στήθη —
Βογγίζει φουρκισμένος,
Μὰ σὰν περὸς ἡ ὄμη

— Δὲς κατὶ πὸς φοβήθη, —
Κρύβεται ντροπισσμένος

Ἰωνικὸς Ἑλλητισμὸς

Τὸ ΘΑΥΜΑ

Ἦτανε παραμονὴ τῶν Θεοφα-
νίων. Τὸ βράδυ, γυρίζοντας σὸ
σπῆτι μου καί περνώοντας κατὰ
τὴν ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ πατῆ Λευ-
τέρη, τὸν εἶδα νὰ στέκεται στὴν
πόρτα-του καί νὰ κἀνὴ τὸ Σταυρὸ
πού θὰ ἔρχιγεν αὐριό στὴ θά-
λασσα. Ὁ Σταυρὸς τοῦ πατῆ Λευ-
τέρη δὲν ἀρχῆσε νὰ τελειώσῃ.
Ἀπὸ μὲ πῆχη μακρὰ ξύλινη,
ἔκοψε δύο ξύλα μικρὰ, τὰ κάρφω-

σε καί νὰ ὁ Σταυρὸς πέταξε δι-
πλα τὸ ὑπόλοιπο ξύλο καί ἀνέβη
σὸ σπῆτι τοῦ. Ἀρπαξα ἔγω τὸ
ὑπόλοιπο καί ἐπῆγα εἰς τὸ δικό
μου. Ἐκεῖ, μὲ σατανική, μὲ
θεϊκή, ὅπως θέλετε πῆτε, ἰδέα ἔ-
φρασα καί ἐγὼ τρεῖς Σταυροὺς
σὰν τοῦ πατῆ Λευτέρη καί τοῦς
πέταξα στὴ θάλασσα...

Τὴν ἄλλη μέρα ἐξημέρωσε τῶν
Θεοφανίων. Μετὰ τὴν θεία λει-
τουργία σὸ νὰς μας, ὅλο τὸ χω-
ριὸ χύθηκε σὸ μικρὸ μῦλο.
Μπροστὰ ὁ πατῆ Λευτέρη. Ἐ-
κεῖ, σ' ἕνα τραπέζι, πού ἐχρησί-
μους γιὰ παγκάρι στὴν Ἐκκλη-
σία, ἦταν ἡ λέκάνη με τὸ ἁγία-
σμα. Τὰ μολυβένια κίματα τῆς
θάλασσας ὄκω; ἔσκαζαν μὲ ὀρηχὴ,
ἐπιτοσίλιζαν μὲ σαγόνες τὸ ἁγία-
σμα καί τὰ ὄρασα τοῦ πατῆ Λευ-
τέρη. Δίπλα ὁ Γιάννης ὁ Λέντας,
ὁ Χρήστος Μαγκλάρας, ὁ Θεωμῆς
Πανέτας, ὁ Γιαννοῦτος Τόλιας
καί ὁ Ἀντώνης τῆς Μανωλιῶς,
ἔκομοι νὰ βουτήσουν γιὰ τὸν
Σταυρὸ. Ἀφοῦ μᾶς ἐξάντισαν ὁ
Πατῆ Λευτέρη; μὲ τὸ ἁγίασμα,
πέταξε τὸ Σταυρὸ στὴ θάλασσα
ψάλλοντας. Ἐν' Ἰορδάνι βαπτίζο-
μένου... Μπλοῦμ καί οἱ πέντε στὴ
θάλασσα. Ὁ κόσμος κράτησε τὴν
ἀναπνοή του καί ἐπεριμένε. Ἄλλ'
ὁ τοῦ θαύματος! καθένας τοῦς
κρατοῦσε ἀπὸ ἕνα Σταυρὸ ὁμοίῳ!...

Ὁ πατῆ Λευτέρη; ἔμειναν ἀκί-
ητος καί μὲ φωνὴ τρέμοσαν εἶπε:
«Χριστιανὸι, ὁ Θεὸς κ' ὁ Ἄι-
γίνης ὁ βαπτιστῆς — μεγάλη ἡ
χάρη του — ἐκαίμαν τὸ θαῦμα!

Πρέπει νὰ σᾶς πῶ, δὲ τὸ θαυ-
μα ἔμεινε μυστικὸ καί μόνον τόρα
σᾶς τὸ φανερώσω.

(Μίμησις) Τυμῆμένο Τουφεῖσι

Τὸ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΦΥΤΟΝ

Αὐτὸ ὑπὲρτιμος, ἡ Μαρία καί
ἡ Μαργαρίτα, κούβαλοσαν καθε-
μὰ ἀπὸ ἕνα καλάθι πολὺ βαρὺ.
Ἡ Μαργαρίτα ἐμουρμούριζε ἀδια-
κόπως καί παρενοῖγετο διὰ τὸ
βάρος του, ἐνθ' ἀπεινας τῆς Μα-
ρία ἀγελούσε καί ἀστειεύετο.

— Πῶς μπορεῖς καί γελᾶς; εἶπε
ἡ Μαργαρίτα. Τὸ καλάθι σου δὲν
εἶναι κινδύνη ἀπὸ τὸ δικό μου
ὄχι σὸ εἶσαι κινδύνη ἀπὸ μένα.

— Τοῦτο γίνεται, γιὰτί ἔβαλα
σὸ δικό μου καλάθι ἕνα μικρὸ
φρυτὸ πού τὸ κάνει κινδύνη.

— Σὲ παρακαλῶ, πῆς μου, Μα-
ρία, πὸς εἶναι αὐτὸ τὸ φρυτὸ;
θέλω νὰ τὸ μάθω γιὰ νὰ ἐλα-
φρώσω κ' ἐγὼ τὸ καλάθι μου.

— Τότε τῆς λέει ἡ Μαρία:
— Τὸ πολυτίμο φρυτὸ, πού κάνει
ὅλα τὰ φορτὰ ἐλαφρὰ, εἶναι ἡ ὑ-
πομονή.

[Ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ]
Φελαμβας τοῦ Δικαίου

Ἡ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

— Δόσε μου κ' ἔμένα, Τάχη, μὲ
καρναμελίτσα.

— Ὄχι... γιὰτί δὲ σὺ δώδε;
ἔλεγε ὁ Τάκης καί καταβροχθίζε
λαίμαργα τῆς καρναμελῆς.

— Ἄν ἦξερες καί σὺ ἕνα νὰ
πῶμαθα!
— Τί;!!

— Δὲ σὸ τὸ λέω, ἂν δὲ μοῦ δᾶ-
σης καρναμελῆς κ' ἔμένα.

Ὁ Τάκης ἀγαποῦσε τῆς καρ-
ναμελῆς πάρα πολὺ, ἀλλὰ ἡ περιε-
ργεια νὰ μᾶθῃ, τὸν ἀνάγκασε
νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν τσέπη του τρεῖς
τέσσαρες καί νὰ τῆς δώσῃ.

— Πῆς μου τόρα τὸ νέο, τοῦ
εἶπε.

— Ἐφαγα τῆς καρναμελῆς σου...
Αὐτὸ ἦταν.

Ἐπιμνην Ψυχή

ΑΝΤΑΜΟΣΗ

Στὰ βράχια σποῖν τὸ κύματα
[ἀφροίμενα
κ' ἕνα σκοπὸ ἀργοφέλιον ἀγαλῶ,
μὲ μούρμουρα ἀδιάκοπα, θλιμμένα
σὸ μακρὸν ἐκείθε τὸ γυαλὸ.

Κι' ἐγὼ κάθε βραδὺ πού στ' ἄ-
[κρογιάμι
νέα ὄρη νὰ πάρω καρτερῶ
μέσ' σὸν στοιχειῶν τὴν ἀγρία
[ἐκείνη πάλι
μὲ πένθημη σκιά ὅλο ἄρωδ.

Ποῖα νᾶταν τάχα ἐκείνη, πού
[σκιμυμένη
σὸ κύμα τὴνε βλέπει νὰ θρηγεῖ;
τὴν κεφαλὴ πικρὰ χεὶ ἀνεκασιμῆνη
καί μοῖρολόι ἀτέλειωτο ἄρωδ.

Μὰ μὲ βραδὺ πού ἀρώτησα τὸ
[κῆμα,
ἡ πονεμένη ἐκείνη τί ζητᾷ;
— Τοῦ γυιοῦ τῆς γιὰ νὰ βοῆ θέλει
[τὸ μῆμα
κ' ὅλο γι' αὐτόνε ἡ ἔσμη μᾶς
[ρωτᾷ.

Ἐπέρασαν καιροί, καί ἕνα βροδὺ
σχοτεινισμένο, μαῖρο, θλιβερὸ
μέσ' σὸ βαθὺ ἐπέρι τὸ σκοπᾶν
τὴν πονεμένη τὴ σκιά ἄρωδ.

Μὰ ἦταν ἡ ὑστερὴν φορὰ — ὠμέ-
[γα-
π' ἀρώτησε τὸν ἐρημὸ γιολῶ,
γιὰτί μὲ φυλλοκάρδι πονεμένη
ἔπεσε μέσ' σὸ κῆμο τὸ θολὸ.

Καί τόρα μέσ' στῆς θάλασσας π
[βράθ
ἀνταμωθήκαν πάλι δύο κορμὰ
πού ὡς τὴ στιγμή ἡ ζωὴ τοῦς πού
χαρὰ ποτὲ δὲν γνώριος καίμα!

Τίμος Ροδοπῆς

ΠΑΙΔΙΚὸΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πόσες ἀδελφές ἔχεις, Μορίκα;
— Μία. Κομφικεφαλάκη μου.
— Περὶ ἔργο;
— Γιατί;
— Μὰ νὰ, ρθὲς ρώτησα τὸν ὁ-
δελφὸ σου καί μοῦ εἶπε πὸς ἔχει
δύο.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Ψηλοῦσι

Ἡ Κιτὴν κατεβαίνει ἀπορροῖα
τὴ γυριστὴ σκάλα καί κτυπῆ τὴ
κεφαλὴ τῆς στόν τοῖχο.

— Νέλλη, φωνάζει τῆς ἀδελ-
φῆς τῆς κτυπῆσα τὸ κεφάλι μου.
— Ἦταν, περὶ τὸ νὰ μοῦ τὸ
πῆς, τῆς ἀπαντᾷ ἡ Νέλλη, γιὰτί
τὸ κατάλαβα ἀπ' τὸν ἔξοφ κρότο.
Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Καλλιφόντο Γαϊδουράκι

ΕΒΡΟΜΑΘΗΤΟΙ ΔΙΑΤΟΡΙΣΜΟΙ

(Ὁ συντάκτης τὴν ἴσιν μὲ 10 λεπτὰ
τὰ ἄλλα ἄλλως μέρος εἰς τὴν Κλήρο-
σιν. Ἐάν θέλῃ νὰ δημοσιεύσῃ καί
τὸρὰ του εἰς τοῦς ἄλλους, πρέπει νὰ ἐ-
πιστέλῃσιν λατὰ 25 εἰς γυμνασιῶσμον.

Α.) Παίγιονος

Table with 3 columns: NON, ΣΙ, NON and 3 rows: ΠΡΑ, ΟΝ, ΤΡΙ, ΔΕΥ, ΜΕ, ΑΛΑΝ, ΦΑΙ, ΚΙ, ΚΟΝ

Πέντε χρώματα.

Β.) Ἀπροσδοκῆτος

Ἐστᾶλη ἀπὸ Σαυρ. Α. Ἐμαδασίση
Ποῖον ὄρος μᾶς ἀρνεῖται πάν-
τοτε;

γ.) Διὰ τοῦς Γαλλομαθεῖς

Ἐστᾶλη ἀπὸ τῆς Ἰασηφ. Ἑλληνίδος
* * * * * = Ἐπειτα
* * * * * = Κάλπη.
* * * * * = Ἄγνοια.
* * * * * = Μόνος.

Καί καθέτος τὰ ἴδια. (Διὰ νὰ
σχηματισθῇ τὸ Κυβόλεσον, μεκα-
φράσεται τὸς ἀνωτέρω λέξεις γαλ-
λικᾶ.)

Δύσεις τοῦ 43ου φύλλου

α.) Ἑλλήνων προμαχοῦντες
Ἀθηναίω, Μαθαθάνι, — χρυσοφῶ-
ρὸν Μήδων ἐστέρουσαν δύναμι,
β.) 1. Ἐσῶνος ἑξέλιξ, 2. Τὰ
Ψορὰ εἶναι νῆσος, 3. Ὁ γεμῖον
εἶναι ὄρα τοῦ ἔτους. — γ.) Pas
des nouvelles, bonnes nouvelles.

«ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ»

Μία Κριτικὴ εἰς τὴν
«REVUE DE GRÈCE»

Ἡὸς κείνη Γάλλος Κριτικὸς καί
τὴ ἀπαντᾷ εἰς μερικὸς
ἰδιόμοις μᾶς.

Εἰς τὸ τελευταῖον τῆς «Re-
vue de Grèce» (Ἰουλοῦ-Ἀγῶστος
1919), ἔ κ. Louis Roussel, πρῶην
ἐκείνη τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐν Ἀ-
θῆναι, Ἑλληνιστῆς ἀπὸ τοῦς σπουδ-
στῆς καί γυσιῶσῆς τῆς Νεοελληνικῆς
φιλολογίας ὄσον ὀλίγοι ἔνοιο, δημο-
σίωσι ἕνα κριτικὴν περὶ τοῦ βιβλίου
τοῦ κ. Ξενοποῦλου «Πετρίες στόν Ἡ-
λιον» («Coups de pierres au soleil».)
Τὸ βιβλίον αὐτὸ τὸ ἔβλεψεν ἡ Δι-
πλωματία, οἱ περισσοῖρα ἀπὸ σᾶς τὸ
βιβλίον, ὥστε ἡ κριτικὴ τοῦ κ.
Roussel, ὡς ἀπάντησις μάλιστα εἰς
ἂλλας πού τᾶς ἐταδῶσατε ἐκείνη, θὰ
εἰς ἰδιαίτερα πολὺ. Διὰ τοῦτο θὰ εἰς
μετᾶρροῖσι μερικᾶ ἀποσπάσματα.

Κι' ἐν πρώτισι, εἰς μὲν ὑποσημει-
ωσῶν, ὁ κ. Roussel δηλώνει: «Μὲ
τὸ ἄρθρον τοῦτο ἄνγαρίζω τὸν ἀνασκα-
πῆν τὸς κυριώτερας ἀνακρίσεις κάποιος

κριτικῆς περὶ ἑξακοσῆσι μὲ τὸ «Νου-
μῶν» μὲ τὴν υπογραφήν τοῦ κ. Κώσταν
Παρορίτη. Ὄχι διότι ὁ περὶ εἰς ὁ λόγος
λιθώλας ἔχει κάμιναν ἔθειαν, ἀλλὰ διότι
εἶνε καλὸν νὰ μάθῃ τὸ κινδύνη πούσαν
ἐπιβίωσιν γίνεται στόχο; ὁ κ. Ξενο-
ποῦλος καί μέχρι πού εἰς ἀδικίας ἐμ-
πορεῖ νὰ κατέβῃ ἡ προσωπικὴ ἐμπέ-
θειας».

Καί ὁ κριτικὸς ἔξακοσῆσι:
«Καί τῶν τσσαρῶν διηγημάτων ὑ-
ποθέτω, ἀσφαλῶς ὄμως τῶν δύο πρώ-
των, ἡ σκηνὴ εἶναι εἰς τὴν Ζάκυνθον,
ὄπως τοῦ Κόσκουρον Βράχου, τῆς
Συέλλιας Βιολῶν, τῆς Μαργαρίτας
Σείρας. Ὅτι νὰ ἐπιβίωσιν κρῆπει,
ἀλλ' ὄχι καί νὰ κατηγορησιν μετὰ
τοῦτο τὸν κ. Ξενοποῦλον. Τοποθετεῖ
τὰ διηγημᾶτα τοῦ ὄπου ἔθει, ἰνω-
λεῖ πολὺ καλὰ τὴν Ζάκυνθον» τὴν πε-
ριέργραφον ὑποτίνας τῶν πῆσον περιε-
ργῶν ἀπὸ τῶν τῆς εἰρησῆς νὰ ἔξακο-
λούθησῃ. Τὸ ὄρατον αὐτὸ πῆσιον
ἀρῆει διὰ πολλὰ μυστικῶματα. Δὲν
εἶναι ποσὶ; ἀναγκαῖον, — ἔτι καί ἂν
λέγον κριτικὸι πού κάμινον σοσιαλι-
σμόν με τὴν Φιλολογίαν, — ἡ σκηνὴ
τοῦ ἔργου νὰ κατέβῃ ὅλη τὴν ἐπιπέ-
δειαν τῆς γῆς; καί τὰ πρόσωπα τῶν νὰ
εἶναι ἡ Ἀνθρωπότης; (μὲ κεφαλαῖον
Α.) . . . Βεβαίως; εἰς τὰ γὰ αὐτὰ
διηγημᾶτα ἐπαυριζόμενα καί πράγ-
ματα πού τὰ εἶδαμε εἰς προηγουμένα.
Ἄλλὰ τὸ νὰ συμπιρνόμενα ἐκ τοῦτου
θεῖ ὁ Ξενοποῦλος ἀναμωσῶν, θὰ ἦσα
καθεστὸ ἀνοησία. Καί μόνον ἂν ἦσα,
χαρὶς εἴπατε ἄλλο, ὁ προσεκτικὸς καί
συγκριτικὸς ζωγράφος τῆς ὄρατικῆς γῆ-
σοῦ, θὰ ἔβλεπε διὰ νὰ εἶναι περὶ πού
ὄρατος ἔσῃ.

Ἐπειτα ἡ ἀνάλυσις τοῦ πρώτου δι-
ηγημᾶτος «Πετρίες στόν Ἡλιον». Ὁ
κριτικὸς ἔταρει προπᾶντων τὴν διαγρά-
φην τῶν χαρακτήρων, καί μάλιστα
τὴν δυσχογραφίαν τοῦ Τριερπέδου, εἰς
τὴν ὅποιαν ἐπιμένει. Ὁ χαρακτήρ
τῆς ὄρατικῆς, λέγει, εἶναι κίεν ἀκρι-

στο, καί νομίζω θεῖ ὁ συγγραφεῖς ἐ-
καμε καλὰ νὰ μὴ τὸν προσδορήσῃ.
Ἐπὶ τῆς καί τὸ ἐκμιστικὸν εἰς τὴν
μυστηριώδη ἀσφαίαν ὄπου εἰδέσκαται.
Ἀκόμη αἰνιγματικώτερος εἶναι ὁ χα-
ρακτήρ τῆς Παρασκηφῆς. . . Ἄλλ' ἔμ-
ναι αἱ ἀμφιβολίαι σχηματίζουσι ὡς εἶνα
φόντο ἀπὸ νέφη, ὄπου διαγράφεται
καθαρὰ ὁ κυριώτερος χαρακτήρ. Ἡ κω-
μικὴ βλακεία τοῦ Ἀλβίσιου διασκε-
δάσει τὸν ἀναγνώστην καί τὸν ἔκκου-
ράει κάθε τόσος».

Κατόπιν ὁ κριτικὸς ἀναλύει τὸν
«Ἀνάρτην», τὴν «Μανταλέων» καί τὴν
«Ταλαιατᾶν Προσευχῆν». Ὁ χῶρος δὲν
ἐπιτρέπει νὰ σᾶς δώσω ἀποσπάσματα
καί ἀπὸ τᾶς ἐπίσης κολακευτικᾶς; αὐ-
τᾶς ἀναλύσει. Καί ἔρχομαι εἰς τὸ τέλος
ἑσῶ, ὄπου ὁμιλεῖ διὰ τὴν γλώσσαν τοῦ
συγγραφεῖς; καί διὰ τὸ ὄρος.

Ἐν ὄρος τοῦ κ. Ξενοποῦλου, λέ-
γει, συντελεῖ μὲγάλως εἰς τὴν ἐπιτυχίαν
τῶν ἔργων του. Καί πρῶτον γράφει
μὲν γλώσσαν ἀμύλη. Ἐνας Δημοσι-
οστής θεωρητικὸς δὲν βλέπει εἰς τὴ
δὲ ἡμποροῦσε νὰ τὸν μαρτυρῇ. ἰνω-
λεῖ τελεῖως τὴν γραμματικὴν τῆς Ἑ-
βραϊκῆς Γλώσσης. Φωνητικῆς, μορφο-
λογίας, σύνταξις, εἶναι τελεῖως ἀκριβῆ.
Ἐάν ἔπαρσον μωρικᾶ ἐξερῆσις, εἶ-
ναι ἐκείνη πού, καθ' ὅλα τὰ φαίνόμε-
να, εἰσῆχθησαν πλέον εἰς τὴν γλώ-
σσαν . . . Εἶμαι βεβαίος ὅτι (μὲ τὴν
γλώσσαν πού μεταχειρίζεται) ἔπαρσον
ἄνθρωπος, οἱ ὄποιοι καταβροχθίζουσι
τὸν Ξενοποῦλον.

Ἐν ὄρος τοῦ κ. Ξενοποῦλου, εἰ-
κόλον, μέος. Τὴν χειροτέραν ἀδελφάν
θὰ ἐπέταρτεν ὄποιος; θὰ τὸ ἐχαρακτή-
ριζεν ὡς; κοουρσοκίον. Συμφωνοῦσαν
προθύμως, ὅτι κάποιον-κάποιον τοῦ λει-
παί ἡ τέχνη, θεῖ μερικᾶ φράσεις εἰς αἰ
κάποιος δημοσιογραφικᾶς . . . Ὄχι,
δὲν εἶναι τὸ γράψιμον ἕως συνῆσις.
Ἡ ἀπὸ τῆς ὄρατικῆς, ἡ σαφήνεια, ἡ δι-
αύγεια ἡ εὐτυχεῖς ἐκλογὴ τῶν λέξεων
καί, εἰδὼ κ' ἐκεῖ, ὄταν χρειάζεται, ἔ-

νας συγκρατημένους λυρισμῶς, μὲ μ-
τερνήμην χεῖρος ἀπολυτατάτων μῶδων
(ἡ ἔποςος π.χ. εἰς τὸ τέλος ὄπου πα-
ραγράφου); αὐτᾶ, μὲ φαιίνεται, εἶναι
προτερέματα; πού μόνον μὲ ἔδικ

ληνον, Τρουμισια, Ψυχ. — ή Δυναμία με 'Επιταλωφ., 'Ελάν, Δίαν, Δί- κηρ, Φαίλακα, Ναυτοπούλι, 'Ιουδίδ, Σανθουαί., Εύμαρμ., 'Αντιόν., Γυ- ρετοπούλ.—ή Δάρις της Μοσχοίης με 'Ελευθερ. τ. Θράκ., 'Ηθαι- νό Θρακία., Θρακικ. 'Ιδωδ., Ψεντ. Κουπλ., Φι. Χαρομ., Μαγεμ. Βο- λλί, Πλανήτιδα.—δ Καλλικάνιζαρες με Διαβολοκόρ., Δήθην, Φαίλακα, Σπαρραφον.—δ Μακεδών Πρό- σποκος με Σπαρραφον., Φαίλακα, Πουγκ. τ. Γέιλ., 'Αβηρ.—ή Περύ- φρη Κρημικοπούλα με Χιονισμ. Μασδρ., Μαγεμ. Βοσπόν., Διαβο- λοκόρ., Ναυτοκίαιδα.—ή Δημοκρα- τία με Περγ., τ. Γέιλ., Σιν. Νεαν., Μικρόν 'Εφοπλ.—δ 'Ανεμιασρόβι- λος με Περγ. τ. Γέιλ., Κόμ. τ. Φλανδε., Αγγ. Φθιν., Τελλοκόρ., Σαμωισι., Φαίδρον, Ρυγίετ., Γιώ- ταν.—ή Σ'α'α'ιδιότρα με Γογγ. 'Α- λιάκμ., Θλιμ. Ψυχην, Ζωηρ. 'Αεθ., Καβρ., Τριανταφυλλέν., Νουσιγ., Φωτιά, Φαίδραν.—ή Σεντενιμένη Μακεδονοπούλα με 'Ασφ. τ. Ανα- τολ. Κόρ. τ. Κυμ., 'Αφελή Σανθ.

Η Αγάπαις ἀπαδέεται τοὺς φίλους της: **Κωσάκη** (δὲν περα- ζει θη εἶσαι μικροῦλης, γράφα μου ὅπως ἔχεις); **Μέλλον** τῆς 'Ελλάδος (ἔστειλα ὁ 'Οδηγὸς τιμῆτα λεπ. 30) **Αντιλοῦσαν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ διεβίβασα συγχρητήριον, ἀλλὰ δὲν εἶναι κατὰ διὰ φιλολογικὴν ἄλλη- λογραφίαν) **Αφελή Χιονοπούλαν** (ἔχει καλῶς); **Υπερρήφαν** 'Ελλη- νίδα (οὐκ στέλλω σημερον ἐν δευ- τέρῳ ἀπορῶ πῶς δὲν ἐλάβατε τὰ προποστολέντά) **Τάμην Κωστ.** (χαίρω πολὺ) **Μιρμίρο** (εὐχομαι πε- ραστικὰ στὸν παπποῦ) **Αλα. Κή- βαλον** καὶ **Ανε. Ἐλληροπούλο** (διε- βιβάσθησαν) **Σεπεσιμένη Δωδον** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ ὅταν ἡ ἐποχὴ εἶναι δέκα-εικοσι χρόνια πῶς, οἱ ἡθοποιοὶ δὲν εἶναι ὑποχρεω- μένοι νὰ ἐγδιδουῦν κατὰ τὸν συνηθὲν τῆς ἐποχῆς; ἡ ὑποχρέωσις αὐτῶν ἀρχίζει ἀπὸ ἐκατὸ χρόνιο πῶς) **Μεσορημική** **Αιτήν** (ἀν κα- γελὶ στέλλῃ καὶ ἐγδέναιον ψηφο- δέλτιον, δὲν θὰ ληφθῇ ἐπ' ὄνῃ) **Ἐσῶρ** δὲ ποὶ εἶναι τὸ 11ον, διότι σημεσιῶν ἀπάνω ἔς τὸ καθένα χρο- νολογίαν, παραλαβῆς) **Ανακατο- σούραν** (τὸ ἐσημεῖωσα) **Μιρμάρ** **Ἡγεμονίδα** (ὑπὸ ψευδώνυμον ἀπο- σιολῆ ἀδύνατος ἡ λήξις 31η 'Οκ- τωβρίου) **Γοργήν** **Ψαροπούλαν** (δὴν δέλης, ἔλαγροῦστινε της, ἀλλὰ δὲν ἀνταλλάσσει πλέον) **Πολύκιπα** τοῦ **Γέλοτος** (ἄλλα περιοδικὰ δὲν ἔβρω; ὁ γιατροὺς τί λέει γιὰ τὴ σκοτοδίνην;) **Ανδρισμό** **Κλαράκι** (βραβειὸν ἔστειλα) **Γαδρῶν Μιλ.** (καλὰ ἔκαμες νὰ ὑπεραποσθῆς τὸν φίλο σου) ἀλλὰ τὴν διαμαρτυρίαν σου ἔπρεπε νὰ τὴν κάμῃς ἔς τὸν υπεύθυνον, ὄχι σὲ με) **Αποστόλον** **Περίδρον** (ἔστειλα, εὐχαριστῶ διὰ τὴν πόσην ἀγάπην) **Ἐπιτόλιον** (εἶναι, με τὸ ἴδιο) **Διπλάν** (ἔχει καλῶς) **Κελαϊδίτρον** (εἰκοσι λε- πτὰ μένον ἀπὸ τὰς 10 δρχ.) **Δια- βολοκρίτισα**, **Θερασίμη**, **Σανθιώδ,** **Ποσειδάνα**, **Πάνα**, **Δάριον** τῆς **Δια- πλάσως** κτλ. κτλ.
Φαίβον **Απόλλωνα**, **Γοργῶν** **Αλι-**

ἄκμονο, **Δικονία** (ἔλοβο, εὐχορι- στῶ, ἔστειλα).
Δουρφόρον, **Τελλοφινιτήριαν**, **Τρικημισομένη** **Ψυχῆν**, **Μεκεδονί- κων** **Ίδωδός**, **Δόφρη**, **Μεγάλην** **Ἑλλάδα**, **Μεταρχολοὶ** **Χαρόμειο** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ).
Ασλαῦδι τοῦ **Ποδαῖσιου**, **Θεο- δόραν** **Γ.** **Μιχαήλ**, **Κορφατοπούλαν**, **Καλλικάνιζαρον**, **Πολύκιπα** τῶν **Α-** **δαμάντων**, **Μακρέλλαν**, **Αντιλοφῶ- ρητην**, **Σανθῶν** **Ίπποτην**, **Κόμινον** **Κερασάκι**, **Θερασίβενοντα** **Μεγαλοί- δάτην** (ἔστειλα).
Εἰς δρας ἐπιστολὸς ἀνοίξει μετὰ τὴν 1ην 'Οκτωβρίου θύπανάθισ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 188ου Διαγωνισμοῦ Ἀύστρων Ἰβριῶν—Νοεμβρίου. Αἱ λύσεις ἐπιμαὶ μὲχρι τῆς 24 Δεκεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐπι- δσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιεύθῃ, ὁ πὼς καὶ τῶν προηγούμενων φυλλαδίων]

613. Συλλαβόγειφος
Α, φωνάως προμαγεῖος
Καθὼς βίβως τρακτικῶ
Κι' ἔλαφα βροσκετ' ἐμκρός μου
Μοκιδουτὸ βρονῶ.
Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ 'Αλυτῶτου

614. Μεταγραμματισμός
Βγάδε ἴθως, βολέ Δαρβδα
Καὶ θὰ ὄης εἰς τὴ στιγμῇ
Ἀπὸ μέρος τῆς οἰκίας
Κάποιο ὄργανο γλυκὸ.
Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ 'Ατοφου, Πολιμημοῦ

615. Δημιῶδες Δίγυμα
Σὲ ἴηπο δὲ φρετύβεται
Σὲ περιβδῖ ὄχι
Ὁ βασιλιάς τὸ γένεται
Κι' ὄιος ὁ κόσμος ὄχει.
Ἐστῆλη ἐπὶ τῆς Ἀλλικας

616. Μωσαϊκόν
Ὁ Διναός, ὁ Περικλῆς,
Ὁ Κέδρος καὶ ὁ Κόνων,
Ὁ Ζενοφῶν κι' ὁ Σόλων
Δανείζου ἔξ, γράμματά
Παῦ σὴ-σειρά τὰ θέτις
Καὶ γίνεται ἐπίσημος
'Αρχαῖος Νομαδῆς
Ἐστῆλη ἐπὶ τῆς Τιμημ. Γαλανόλεμης

617. Ἀναγνώσιον
* * * Π * * *
* * * Π * * * * *
* * * Π * * *
* * * Ο * * *
* * * Σ

Ν' ἀντιπαστασθῶν οἱ ἀστερίσκαι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὅστε ν' ἀναγι- νώσκονται καντὸ ἔξω.
Ἐστῆλη ἐπὶ Σ.Γ. Μπαχτανοπούλου

618. Ἐπιγραφή
I P I
N E E
M I Σ
Ἐστῆλη ἐπὶ τῆς Γορηγῆς Ψαροπούλας

619. Κενυτογραφικόν
1 2 3 4 5 1 6 = Δαιτυνός ποιητής
2 1 5 3 = Δένδρον
3 2 3 = Συμπερασματινῶν
4 2 5 6 = Ἀριθμ. ἐπίσημα
5 3 4 2 1 6 = Ἐπιστήμιον
6 1 6 = Κτητικῆ ἀνεωνυμ.
Ἐστῆλη ἐπὶ Π.Κ. Ζωραζάνη

620-624. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀναλλαγῇ ἐνὸς γράμματός ἐκά- στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, παντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἔ- λην ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τῶσαι λέ- ξεις:

Πέλος, **Ἀθῆος**, **Γίδος**, **ἔπνος**, **ἄρπα**.
Ἐστῆλη ἐπὸ Δ. Σ. Κοκίνου
625. Μορική Εἰκόμ ἀνεμ εἰκόνος
— Μαρτίνα, τὶ νὰ γίνεαι ἡ φλῆ σου;
— Παιὰ ἀπ' ὄιος;
— Μὰ σοῦ τὴν εἰκα !...
Ἐστῆλη ἐπὸ 'Αρατοῦχου τοῦ Σαρίου
626. Φωρητόδισιαν
Προ—πλ—μ—πλν
Ἐστῆλη ἐπὸ τ. Ἐλληρμιοῦ Τροσάτου
627. Ἐλλιποσύμφωνον
σο—ο—υ—ωαι
Ἐστῆλη ἐπὸ τῆς Κόρης τοῦ Βουνοῦ
628. Ἰνδικὸς Γέλιφος
Α(6) Τ(2) Π(6)
Ἐστῆλη ἐπὸ τοῦ Προμηθ. Δεσφῶτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. 'Ασκήσ. τῶν φύλ. 31-32
414. Κόρηλος (Κῆ, Μῆλος)—415. Αἰμ- νητή—μῆθηρ—416. Σαβαστός—δαβε- στός—417. Τὸ Ἀετιμῶν.
418. ΠΡΟΘΝ 419. Ἀσκωπος.
P H R A S ὄνο ὄς, διὰ π λ ὄς
O I N O S ὄκ ὄκος. (Ἡ δ-
M O N A Σ νάγνωσις κατὰ στή-
Σ I T O Σ λας ἐν δεξιῶν.)
420. Ὄταν εἶναι
παγομένο.—421-425. Διὰ τοῦ Φι τ φ ὄ-
ν ος, φ ἰ λ ὄς, φ ἄ ρ ος, φ ἄ ρ ὄς, φ ε ἄ ὄς, φ ε ἄ ὄς.—426. ΘΕΡΟΣ (Θάλσσσα, Ἐχθρός, Πίζα, Ὄρος, Σῶ).—427. Χαίρει κηροειωμένη Μαρία, ὁ Κόριος μετὰ σοῦ.—428. Ἡ ὄυσ τυχία με ε τ ρ ο ν τ ῆς φ ἄ λ λ ὄς (ἠδ εἰς τοχία με το-
δὸν εἰς φιλ. ἴας.)

429. Δίσκος (δῖς Κῶς).—430. Γάμα- Γράμμα.—431. Καστορινῶν κρηταῖος.—
432. Βασιλικὴν, (βίρακιον, (βίρακιον).
433. Α Π Ε Λ Λ Η Σ 434-438. Διὰ
Κ Α Ε Ι Τ Ο Σ τοῦ ὄ: Ὁ ο
Θ ὄς, θ ε ἴ
Τ Α Υ Ρ Ι Κ Η ος, ἄ ν ὄς,
Ν Α Υ Σ Ι Κ Α ος, ἄ ν ὄς,
Δ Σ Ι Α Ν Ο Σ ὄς, ὄ ὄ
Κ Α Δ Μ Ε Ι Α ὄς.—439.
Μ Υ Κ Ο Ν Ο Σ Σάββας.—440.
Π Ν Α Ο Σ (Πο-
λύ, ἴδιος, Νέος, Ἀσπλός, Ὀρατός, Σῶ-
μα).—441. Σπῆλος τοῦ γωνοῦν δὲν δα-
γνάνας.—442. Ἡ δινε ν ὄρος καὶ
ἔ τ κ α μ ὄ ν, (δὸς—ν' ἔν ος—δς-
καίση καὶ μὲν.)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
Τῆς Α' Περιόδου (1879-1893)
ἀπὸ τοῦς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἔξης
δὲκα: 1ος, 6ος, 7ος, 12ος, 14ος,
18ος, 19ος, 20ος, 21ος, καὶ
24ος.—Ἐκαστος τόμος δρχ. 3,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλομενος
δρχ. 3,20 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
καὶ δρχ. 3,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1918)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι,
25 ἐν ὄλω.—Ἐκαστος τόμος δρχα-
πτος δρχ. 10 καὶ ραμμένους δρχ. 11.
Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου
προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ
τὸ Ἐσωτερικόν λεπτὰ 50 ὁ ἔρ-
ραπτος καὶ δρχ. 1,50 ὁ ραμμένος,
διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρχ. 1,50 εἰτε
ἄρραπτος εἰτε ραμμένος.

Ἐξ ἐδ ὄθησα
ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΝΑΙΟ,
Διηγήματα Ζενοπούλου
δρχ. 5 (καὶ ταχυδρομικῶς 5 50)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 εἶος 10 τὰ πολὺ λέξεσι με ἐπι-
στολῆτα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος) Πέρας
τῶν 10 λέξ. 20 λεμ. ἡ λέξις, με παχέδι
στραχέτα λεπ.30 καὶ με κεφαλαία λεπ.4.
'Ο κωσιστὸς σῆχος δρ. 1.]
[10'-586]

Β' ΚΑΛΗΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ἄχομαι εὐαγερατίες, ὑπολογισμα-
τῶ, οἰκίω, γελῶ, ραφίς, ἀνο-
αρέλα, βάλσασογραφίς, αγέδια, πολ-
τῆς cartes postales, ἔλος ἔτι, κολ-
λιτεχνικὸν μαρεῖται νὰ μου σέλλετε. Σχ-
μεῖωσα τὰ διὰ σας ἀπ' τὰ ἔξω.—
Ὁὰ βραβέω χωριστὰ αγέδια, χωριστὰ
εἶναι.—Ἄν ἔξῆζει τάντιε μεσι πὺ
θὰ στέλλετε περισσοτέρα ἀπὸ 5 δρχαμί;
κι' ἂν βραβειῶθῇ ἡ ἂν ἐπανεσθῇ, θὰ εἶ-
στέλλω καὶ τίμημα τῶν.—Πρὸς-
ορμα τρῆμηνη.—Βραβεία πολυτεῖ ἐστια.
MAXABARATA Poste Restante
Στὰ Γέλιωνα
(10'-587)

Ἰδα'μα τῆς Ἡπειροῦς, εὐχαριστῶ γὰ
τὴν πρόταση, ἀλλὰ δὲν ἀλληγοῦσα.
Μεγάλη Ἑλλὰς
(10'-588)

Τραγοῦδι τῆς Δευτεριάς, Δευτεριά
σι οὐς Σαλῶρος; Ἰ. ἄρκα, Ζυβίτα,
Ναυτικὸν τ. Βασσόδρον, **Ανοικτόκαρδ**,
Ρῆγα Φεραῖτε, **Φωνή τῆς Πατρίδος**,
Ἀρχαιοτόργαν, **Αναγνώσις** τοῦ
Ἐλληρομοῦ, **Ναυτοκίαι**, τετραδία οὐκ
δὲν ἔλαβα. **Μεγάλη Ἑλλὰς**

Ἐχρῶλετην Ἀφροδίτην, εὐγενικῶ
οὐκ πρόταξη δέχομαι. Ἐστῆλη
Σανθῶς Ἰουλιότης
(10'-589)

Νηρηῖς τ. Δασῶν, ἀναλλῆσσομεν Μ.
Μ. κι' ἐπιστολά;—**Ρομαντικὸς**
(10'-591)

Ανατηθῶν Ἰδωδός, **Παναλλῆνης**
Ἑλλῆς, οὐ; εὐχοριστῶ θερμῶς
γιὰ τίς εὐχῆς.—**ΣΑΝΘΟΜΑΛΟΥΣΙΑ**
(10'-592)

Μαδυτοπούλα, καὶ; πέρασις πῶ
ταξιδιῶν σου τῆς Σμῶνης;
Μαρετίν, Ἑλλῶν
(10'-593)

Νὰ στέλλετε καὶ γιὰ με πρόταξι
Ν.Μ. Μωστικῶν. Δέχομαι προθύμῳ.
ΚΑΛΔΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ
(10'-594)

Θερασίβενον Μεγαλοϊδέατη, ἀνι-
γνώρην γιὰ τὴ μεγάλη ἀπραγμ-
τοπολητῆ τῶμῃ, ἀφηρηθῶντις τίς παρ-
ετήησις μερῶν.—**Λυγαριῶ**
(10'-595)

Ἰπποτὰ δὲ Βωδρῶ, εὐχαριστῶ ἄ-
π' ἄρας γιὰ ἐτίμηση. Σὰς ζῆσ
συγγνώμη...
(10'-596 Καθηστερησῶσα)

Τιμημένη Γαλανόλεμνη, **Βωφρ-**
Τπούλα, δὲν βασ ὄ πῶ, θὰ οὐ;
ἀνταλῶφω. Ἡ Δάφνη ἡς τὸ ψευδῶ-
νυμον γνωρίζω, εἴπατε. Ἄλλὰ πῶρα...
Διαβολοκρίτισα
(10'-597)

ΛΗΘΗ, χλίω, εὐχαριστῶ δι' ὄρατι
οὐκ Μ. Μυστ. Δέχεσθε ν' ἀνταλ-
λάσομα ἐκ νόου με τὰ ὄνυματά σου;
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ
(10'-598)

Σόλογος 'Ενωσις'.—Ἀντιπροσω-
πέται Περαῖος: **Κόδορικτιαν**, **Ξι-**
κουστής. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι.
Γ. Καχρμῆνη, **Ἐπικούρου** 8, **Ἀθήνα**.